

На тебъ България с'възторжно умиленъе гледа,
Тебъ благославя и утробенъ Добружански край.
Солунския фронтъ 7. IX. 1916. Ст. Стояновъ.

Войната въ Добруджа

Война — борба на тигари гнѣвни;
Война — пламъ отъ омрази люти!
И смѣсъ отъ низости нечути
И отъ величия душевни!

Раненъ войникъ нашъ, окървавенъ,
Лежеше на полето бойно
Единъ, отъ слънце паленъ знойно —
Кой знай какъ тамо изоставенъ . . .

Лежи безъ помощъ сиромаштъ,
Въ атаката ударенъ днешна,
Въ борбата съ влаха, но не влахтъ,
А руски го куршумъ посрѣщна.

Внезапно конникъ руски близко
Тамъ профуча. Видѣ героя
И спрѣ, и се наведе низко:
— Раненъ си? — Да, тазъ заранъ въ боя.

И конникътъ помисли малко
Угриженъ съ погледъ впить въ юнака.
— Помогналъ бихъ ти, братъ, но жалко:
Азъ бързамъ, службата не чака